

Eleccions europees: escenari obert

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30.10.08

El mes de juny de l'any que ve hi haurà eleccions al Parlament Europeu. Ja s'han començat a produir els primers moviments a l'entorn dels dirigents que han de figurar a les llistes. Des d'abans del darrer Congrés del PP i sobretot arran de la maniobra de retirada de María San Gil, s'ha especulat sobre la continuïtat de Jaime Mayor Oreja. I a Catalunya les diverses forces polítiques valoren si s'ha d'introduir una renovació significativa a les seves candidatures, on sovint trobem personalitats que havien estat líders molt rellevants en períodes anteriors i que han acabat reconduint la seva trajectòria cap a l'escenari europeu, com Raimon Obiols o Aleix Vidal-Quadras.

Parlar d'eleccions europees a Catalunya ens duu inevitablement a reprendre la polèmica sobre l'aspiració no assolida que sigui circumscripció electoral europea. Es tracta d'una qüestió de repercussions importants, perquè, com que ara hi ha una sola circumscripció espanyola, les candidatures només catalanes estan pràcticament condemnades al fracàs. Per això, per exemple, el PSC, el PP de Catalunya i ICV-EUiA s'integren en les candidatures dels seus referents espanyols. I CiU i ERC pacten amb altres partits de fora de Catalunya candidatures conjuntes.

L'any 2004 CiU ho va fer amb el PNB i el BNG (Galeusca) i ERC amb Eusko Alkartasuna i la Chunta Aragonesista (l'Europa dels Pobles). De fet, a Catalunya les darreres eleccions europees, de l'any 2004, van quedar marcades pel daltabaix històric que va viure CiU, que va passar

del 29,28% del 1999 a un 17,44%, una circumstància que va fer que per primer cop en una contesa electoral d'aquesta mena el PP quedés situat com a segona força, per damunt de CiU. Galeusca va obtenir tres escons, un de CDC, un altre del PNB i el darrer del BNG.

No és estrany, doncs, que dins de CiU es reclami una reflexió sobre la fórmula de coalició utilitzada l'any 2004 i sobre els candidats que podrien aconseguir millors resultats. CiU no es pot permetre continuar reculant a nivell europeu i ha d'apostar amb determinació per una proposta engrescadora, si no vol quedar atrapada en una dinàmica bipartidista que el debat sobre la gestió de la crisi tendeix a afavorir. Afegim-hi una complicació addicional per a CiU, la seva doble afiliació europea: CDC forma part del Partit Liberal i Unió del Partit Popular. CiU necessitarà deixar enrere les seves friccions i transmetre coherència i il·lusió. Se li ha girat feina. Però no oblidem que la sentència del Constitucional sobre l'Estatut i l'acord sobre el finançament poden acabar influint sobre la campanya. Com ho farà la situació econòmica, que podria estimular la participació, que el 2004 es va limitar a Catalunya a un inquietant 39,80%.